

Imádság ereje a betegség idején

Alkalom: vasárnap
Dátum: 2026.09.20.

Ige:

Ézs 38,1-5 ¹Abban az időben Ezékiás halálosan megbetegedett. Ézsaiás próféta, Ámóc fia elment hozzá, és ezt mondta neki: Így szól az Úr: Rendelkezz házadról, mert meghalsz, nem maradsz életben! ²Ezékiás erre arcát a fal felé fordítva imádkozott az Úrhoz, ³és ezt mondta: Ó, Uram, ne feledkezz meg arról, hogy én híven és tiszta szívvel jártam a színed előtt, és azt tettem, amit jónak látsz! És Ezékiás keservesen sírt. ⁴Ekkor így szólt az Úr igéje Ézsaiáshoz: ⁵Menj, és mondd meg Ezékiásnak: Így szól az Úr, ősatyádnak, Dávidnak Istene: Meghallgattam imádságodat, láttam, hogy könnyeztél. Ezért megtoldom napjaidat még tizenöt évvel.

Jak 5,13-16

¹³Szenved-e valaki közöttetek? Imádkozzék! Öröme van-e valakinek? Énekeljen dicséretet! ¹⁴Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzának érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. ¹⁵És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer. ¹⁶Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.

Bev.: Szeretném feltenni azt a meglehetősen provokatív kérdést, hogy „**van-e értelme imádkozni?**” Miért is kérdezem ezt éppen tőletek, akik hétről hétre itt vagytok a templomban? Hiszen ti mindannyian rendszeresen imádkoztok. Imádkoztok otthon reggel vagy este. Imádkoztok, amikor Bibliát olvastok. Imádkoztok akár napjában többször is. És imádkoztok Istenhez itt a templomban is.

Én mégis most tőletek kérdezem meg azt, hogy van-e értelme imádkozni?

Ezt a kérdést azért fontos feltenni önmagunknak, és azért nagyon fontos őszintén megválaszolni önmagunk számára, hogy az imádság ne legyen, ne maradjon megszokás. Az imádság ne legyen csupán egy liturgiai elem. Az imádságot ne azért mondjuk, mert hát így szoktuk meg valamikor régen. Az imádságot ne tekintsük úgy, mint a vallásos ember életével együtt járó elfoglaltságot.

Szeretném, ha az imádság megelevenedne az életünkben. És ha az imádság elevenné, élővé tenné az Istennel való kapcsolatunkat. Ezért fontos elgondolkodnunk és őszintén felelnünk erre a kérdésre.

I. Az első igeszakaszt Ézsaiás próféta könyvéből olvastam fel. Ézsaiás próféta kortársa volt Ezékiás királynak, és történetünkből kiderül az is, hogy bejáratos volt a királyhoz. A király Kr.e. 716-687 között uralkodott a déli országrészben, Júdában. Nevének jelentése „az Úr erős”, és mennyire jó lehetett átélni és megtapasztalni uralkodása során Isten erejét és segítségét. Uralkodásának ideje alatt az asszír birodalom szüntelenül fenyegette az országot. Ezékiás pedig természetesen igyekezett megvédeni a birodalmi törekvésekkel szemben az országot.

De történt valami: megbetegedett. Saját magunkról is tudhatjuk jól, hogy amikor nem vagyunk egészségesek, akkor minden feladatot, minden munkát sokkal nehezebbnek érzünk. Ezékiás király pedig nem egyszerően megfázott és belázasodott, hanem halálosan megbetegedett. Ezt nemcsak sejtette, hanem Isten embere, Ézsaiás próféta is megerősítette.

Királyként neki kitüntetett szerepe volt a nép életében. Isten előtt képviselte a népet, a nép előtt pedig Isten királyi uralmát. Egyáltalán nem volt ezért mindegy, milyen életet él, hiszen arról vett a nép jó vagy rossz példát. Amikor egy uralkodó istenfélő életet élt, akkor a nép is sokkal inkább ragaszkodott őseik hitéhez, és törekedett a kegyes életre. Azonban, amikor az

uralkodó elfordult Istentől, akkor a nép ebben is követte őt. Ezt az Istentől való elfordulást látták rajta kortársai, valamint Ézsaiás próféta is.

Ugyanez ma is megfigyelhető. Az ország vezetője ma is példa a nép előtt. Fontos lenne, hogy jó példát adjon a beszédre, a viselkedésre, a másik ember megbecsülésére.

Ezékiás király halálosan megbetegedett. Betegségének történetét – érdekes módon – a Bibliában 3 helyen is feljegyezték. Nemcsak Ézsaiás könyvében olvassuk, hanem megtalálható a Királyok 2. könyvében és a Krónikák 2. könyvében is. Itt azonban a szentíró azt is leírja, hogy azért betegedett meg, mert teljesen hátat fordított Istennek, és gőgös, öntelt lett Istennel szemben. Majd, amikor megbetegedett, akkor őszintén belátta, hogy ez mekkora hiba, sőt bűn volt Istennel szemben.

Akkor azonban megalázta magát, és akkor könyörgött Istenhez irgalomért és gyógyulásért. Az Úr pedig megbocsátott neki, és megváltoztatta tervét, és ezt a jó hírt közölte vele a próféta: *„Így szól az Úr, ősatyádnak, Dávidnak Istene: Meghallgattam imádságodat, láttam, hogy könnyeztél. Ezért megtoldom napjaidat még tizenöt évvel.”*

Ez a történet egyszerre szól az Isten előtti alázatról, Isten irgalmáról és az imádság erejéről, melyet megtapasztal az alázatos ember.

II. Sokszor elgondolkodtam már azon, hogy az embernek van-e lehetősége beleszólni Isten tervébe? Hiszen hallottunk már az úgy nevezett „eleve elrendelésről”, melyet sokan úgy értenek, hogy *„Isten meghatározta ennek a világnak minden egyes pillanatát, hogy mikor mi történjen benne, ezért teljesen mindegy, hogy mit csinálok, úgyis az történik, amit Isten akar. Vagyis, amit én teszek, azt igazából Isten akarja, hogy tegyem.”* Ez fatalista gondolkodás, hogy a végzetet nem lehet elkerülni, ami egyáltalán nem biblikus gondolkodás.

Ezékiás történetéből is megláthatjuk azt, hogy az ember bele tud szólni az események menetébe. Nincs kőbe vésve még az ítélet sem. Lehet rajta változtatni. Isten még azt is hajlandó megváltoztatni, amiről már kimondta, hogy így vagy úgy fog történni.

Ézsaiás próféta elmondta a királynak, hogy hamarosan meg fog halni, majd még el sem hagyta teljesen a palotát, már Isten visszaküldte őt, hogy közölje a királlyal: meggyógyul és még kap 15 esztendő, **mert az Úr meghallgatta a király imádságát.**

És én most ezt szeretném kiemelni és kihangsúlyozni, hogy az Úr meghallgatta az imádságot. Azért, mert Ezékiás megbánta felfuvalkodottságát és alázatosan könyörgött az Úrhoz, Ő meghallgatta az imádságát. A király egészen kézzelfoghatóan élte az át, hogy **van értelme imádkozni.**

Testvérek! Van értelme imádkozni! Ma is van értelme! A meghallgatott imádságokról még filmeket is készítették (pl. Áttörés), és sorolhatunk példákat mi is.

Pl. Egyszer egy nagyon okos kisfiú, Johnny azt mondta az apjának, hogy nagyon szeretne egy kis testvért, egy öcsikét. És felajánlotta, hogy nagyon szívesen segít, amiben, csak tud. Az apukája egy pillanatig gondolkodott, aztán így felelt: „Tudod, mit tehetnél? Ha két hónapig minden nap imádkozol egy öcsikéért, akkor Isten adni fog neked egyet!”

A kisfiú buzgón vállalta a feladatot, és aznap este korán ment lefeküdni, hogy elkezdhesse imádkozni az öcsikéért. Minden este imádkozott egy álló hónapon keresztül, de akkor elkezdett kételkedni. Kérdezősködött a szomszéd gyerekeknél, és megtudta, hogy az egész szomszédság történetében nem volt még ilyen. Lehetetlen, hogy két hónapig imádkozik valaki, és akkor zsupsz – ott terem egy kistestvér. Így aztán a kisfiú abbahagyta az imádkozást.

Eltelt még egy hónap, és Johnny anyukája kórházba került. Amikor hazajött, akkor Johnny-t behívták szülei a szobába. Lassan lépdelt befelé, nem számítva semmire, de az anyja mellett ott hevert egy kis csomag. Apukája visszahajtotta a takarót, és ott feküdt – nem is egy kis öcsike, hanem kettő! Édesanyjának ikrei születtek.

Johnny apukája ránézett a fiára és így szólt: „Na ugye, örülsz, hogy imádkoztál?”

Johnny egy percig habozott, hogy mit feleljen. Aztán felnézett az apjára és így szólt: „Igen, örülök. De ugye te meg annak örülsz, hogy a felénél abbahagytam?”

Testvérek! Ahogyan a kisfiú apukája előre tudta azt, hogy Johnny imádsága meghallgatásra talál, éppen úgy mennyei Atyánk is előre tudja, hogy meghallgatja-e az imádságainkat. Ő látja a jövőt. És a Biblia azt is mondja, hogy Istenünk ismeri a mi szükségünket és kívánságainkat, mielőtt mi bármit is kérnénk.

De akkor van értelme imádkozni? – Tehetjük fel újra a kérdést immár más tartalommal.

És én teljes meggyőződéssel vallom, hogy **igen, van értelme imádkozni**. Isten természetesen jól ismeri szükségünket és kéréseinket is, de nagyon fontos az, hogy megfogalmazzuk és ki tudjuk azokat mondani. Amikor megszületik szívünkben az imádság, akkor azt átgondoljuk, azon elmélkedünk, azt megfogalmazzuk és elmondjuk kéréseinket az Úrnak, ahogyan a kisgyermek is kér a szüleitől. Egyszerűen és őszintén.

III. Az imádság az Istenhez való kapcsolódás egyik legfontosabb eszköze és lehetősége. Ahogyan a gyermek megtanul beszélni, hirtelen a beszéd által jelentősen gazdagodik a szüleivel való kapcsolata. És boldogan csacsog és beszél és kér és kérdez. Mindent elmond, megkérdez és egyszerűen örül annak, hogy a beszéd által bármit elmondhat a szüleinek vagy nagyszüleinek.

Valami hasonló történik, amikor megtanulunk Istenhez fordulni és vele beszélgetni, vagyis imádkozni. Átéljük azt, hogy mennyire jó Neki elmondani a dolgainkat. És különösen jó az, amikor azt látjuk meg, hogy kéréseinket egészen kézzelfogható módon meghallgatja és teljesíti.

Így tapasztalhatjuk meg – Ezékiás királyhoz hasonlóan – azt is, hogy betegségben gyógyulást kérünk, és valóban meggyógyulunk. Imádkozunk önmagunkért, mert bajban vagyunk, mert betegek vagyunk, és az Úr megsegít minket, kiment a bajból és gyógyulást ad nekünk. Ez ma is lehet valóságos. Az Úr ma is adhat gyógyulást. Van értelme kérni Tőle életet, megújult egészséget és erőt. Van értelme imádkozni, akkor is, ha nem minden esetben ad gyógyulást.

Imádkozzunk és az imádság kimozdít bennünket a tétlenségből, a passzivitásból. Megmozgat, cselekvésre indít. Mégpedig oly módon, hogy az kedves az Úr előtt. Abban örömet leli Isten.

IV. Mindez pedig természetes módon kapcsolódik ahhoz is, hogy már nemcsak önmagunkért imádkozunk, hanem valaki másért is. Ezt nevezik **közbenjáró imádságnak**. Én érte imádkozom. Az ő javát akarom előmozdítani. Azt akarom, hogy Isten az Ő mindenható erejét és hatalmát valaki másért – házastársamért, gyerekemért, testvéremért, szomszédomért stb. – használja.

Jakab apostol éppen erről ír levele 5. fejezetében. A hívő embernek egyszerre tanácsolja azt, hogy bármilyen élethelyzetbe is kerül, mindig imádkozzon. Mindig beszélgesse el arról a helyzetről az Úrral. Akár szenved valami miatt, akár békés és örömteli helyzetben van, ezt mind imádságba lehet foglalni.

Ugyanakkor arról is beszél Jakab, hogy a beteg ember kérje mások közbenjáró imádságait, mert fontos és szükséges is, hogy a szenvedő beteg ember ne maradjon magára sem a bajával, sem pedig az imádságával.

Az önmagunkért elmondott imádságnak is nagy ereje van, de ha őszintén, minden irigység vagy rossz szándék nélkül a másik emberért tudunk imádkozni és könyörögni, akkor annak még nagyobb ereje van. Valahányszor eszembe jut az, amikor gimnazista koromban barátaim imádkoztak a gyógyulásomért, mindig hálás vagyok nekik. És az imádságuknak valóságos ereje volt. Az orvosomat is meglepte, hogy súlyos tüdőgyulladásomból néhány nap alatt teljesen felgyógyultam.

Igazzá vált az életemben Jakab apostol kijelentése: *15És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt...* Igen, ez nem mese, hanem igaz valóság. Az Úrnak van ereje gyógyítani ma is. És Ő várja az imádságainkat, hogy könyörögjünk egymásért. Könyörögjünk a betegek gyógyulásáért. Persze jó az, amikor általánosságban imádkozunk minden beteg gyógyulásáért, azonban mennyivel jobb és áldottabb az, amikor megnevezzük a beteget, akiért imádkozunk. Amikor azt tudjuk mondani imádságunkban, hogy „könyörgök Uram, gyógyítsd meg Máriát, vagy gyógyítsd meg Sanyit ebből a betegségéből, amiben szenved.”

Ahogy más az, amikor úgy locsolunk az udvaron, hogy szétpermetezzük a vizet, és megint más az, amikor a növény tövére öntünk egy vödör vizet, mert az utóbbi sokkal hatásosabb. Éppen így jobb az, hogy nemcsak általánosságban imádkozunk a betegekért és a szenvedőkért, hanem valakiért név szerint imádkozunk.

V. Az apostol külön kihangsúlyozza azt, hogy **a hitből fakadó imádság valódi segítség.** Ezek szerint lehet másként is imádkozni. Igen. Lehet megszokásból, elvárásból, képmutatásból is. Sokféleképpen imádkozhatunk. Helyesebben mondva: sokféle lelkülettel a szívünkben imádkozhatunk. De a jó imádság, az Isten előtt kedves imádság, hitből fakad. Ez azt jelenti, hogy hiszem és ezért tudom, hogy amit kérek, az már megvan, ha az egyezik az Ő akaratával, akkor azt Isten már meg is adta.

A hitből fakadó imádság olyan, mint a katalizátor: mozgósítja Isten erejét és hatalmát.

Jakab apostol azt tanácsolja a betegeknek, hogy kérjenek az imádságban segítséget. Ne egyedül imádkozzanak, hanem legyen az imádságban, az értük való könyörgésben egy közösség mellettük. Együtt könyörögjenek, együtt és egy szívvel vigyék az Úr elé az ő állapotát. Mert ebben az esetben különösen is igaz Jézus Krisztus bátorítása: **¹⁹Bizony mondom nektek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. ²⁰Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.** (Mt 18)

Tulajdonképpen, amikor néhányan összegyűlnek a beteg mellett és imádkoznak érte, azzal kifejezik azt, hogy nem hagyták magára. Az imádság által lélekben vele együtt hordozzák a betegség és a szenvedés terhét. Pál apostol így mondja ezt a Római levele 15. részében: *¹Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtlenek gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk.* A galáciabelieknek pedig ezt írta: *²Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be Krisztus törvényét.* (Gal 6,2)

Az első keresztyének ebben voltak különlegesek, hogy nem hagyták magukra az erőtlent és a beteget, hanem vele voltak és segítették őt kézzel fogható módon is és az imádság ereje által, lélekben is. Ez az, ami most is különleges lehetőség előttünk: az imádság erejével körülvenni a beteget és az erőtlent és megadni neki azt, amit módunkban áll megadni.

Kedves Testvérek! **„Van-e értelme imádkozni?”** – kérdezem most is, és bízom abban, hogy megerősödött a szívetekben a felelet: igen, van! Van értelme önmagunkért imádkozni, és van értelme egymásért imádkozni, és egymás terhét hordozni imádságban az Úr elé vinni. Mert így töltjük be Krisztus törvényét (Gal 6,2) Ámen.

Loment Péter lelkesz